

Forfatter: Varulven

Titel:

Citation: "Varulven", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 113. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ingemann01-shoot-workid61382.pdf> (tilgået 11. maj 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Varulven (Af et Brev fra en Landsbypræst, dateret Skovby den 1ste April 1834).

⌘ Jeg har i det sidste Aar her gjort nøiere Bekjendtskab med - ak, ja, med - en Varulv, kunde jeg næsten selv sige, og jeg er ganske besynderligt stemt derved Lee kun ikke! Det er en meget alvorlig Historie og et mærkeligt psykologisk Phænomen. Du oplyste KjøbstædsMand veed maaskee ikke engang hvad en Varulv er, og kaster i din Nød Ordet op i Ordbogen. Der finder du den Forklaring: »Varulv, en. *pl. e* (N.S. Waarwulf Eng. *werewolf*) efter Fortidens Overtro: et for en Tid til en Ulv forvandlet Menneske.« Men hvad siger Du nu om en videnskabelig dannet Varulv i vor oplyste Tid, en Student med *Laudab.p. c.* til *Examen philosophicum*, som selv i syv Aar har troet, han var et saadant Væsen? - En Vanvittig altsaa? en Feberpatient? eller en Phantast? - Noget af hvert - et Menneske med en alt for glødende Phantasie, der uagtet Alt, hvad hans Forstand maa have indvendt ham mod denne fixe Idee, der førstegang var opstaaet hos ham i en Nervefeber, dog aldrig kunde løsrive sig derfra, men stedse phantaserede sig dybere og dybere ind i denne usalige Forestilling. Han havde gode Forkundskaber og havde lagt sig efter Forstvæsenet. Jagten var tidlig hans Lyst, og det eensomme Jagtliv gav uidentivl hans Hang til Tungvindighed alt for riig Næring. Jeg har ofte seet ham her hos Skovriderens, hvor han i mange Aar var som Søn i Huset, skjøndt Slægtskabet var meget fjernt. Jeg glemmer aldrig hans dødblege tungvindige Ansigt med de sorte, tæt sammengroede Øienbryn. Saadanne Øienbryn ere netop efter Almuesagnet det eneste synlige Tegn paa et Menneske, der til visse Tider skal være underkastet hiin eventyrlige Forvandling, og da i Ulveskikkelsen vil sønderrive hvem det møder. For frugtsommelige Qvinder skal det især være farligt at møde et saadant Væsen.

⌘ Jeg maa næsten smile, idet jeg anfører denne urimelige Overtro; men en uvilkaarlig Gysen overfalder mig dog, naar jeg sætter mig ind i den ulykkelige unge Mands Sindsstemning, der har kunnet tilegne sig et saadant Tankeuhyre i den Grad, at Forestillingen har havt samme Virkning paa ham, som den frygteligste Virkelighed. Hans paafaldende Bleghed og de sorte sammengroede Øienbryn gave ham dog intet Frastødende. Tungvindigheden i det fine veldannede Ansigt havde noget Tiltrækkende, og naar man saae den høie blege Phantast i den grønne Jagtkjortel, med Riflen og Grævlingeskindstasken over Skuldrene, træde ind i Skovhuset i den fortrolige Aftenskumring, var det, som den veemodig milde men hemmelighedsfulde Jæger bragte hiin Skoveensomheds- og Maaneskins-Stemning med sig, som, uden at ængste Sindet, sætter os ind i Eventyrets vidunderlige Verden. Han havde en klangfuld, indtagende Stemme og sang særdeles smukt, helst de gamle Folkeballader om Tryllerie og Forvandlinger. Han blæste Valdhorn med en sjelden Virtuositet og Følelse. Han kunde aflokke dette Instrument de dybeste veemodig-sværmeriske Toner. Han var ofte taus og indesluttet i sig selv, men kunde til andre Tider spørge ret muntert og livligt, uagtet et vist tungvindigt Træk ved Munden aldrig forlod ham. Om sin fixe Idee talte han ikke til noget Menneske, og hans Venner har kun hørt ham yttre den i hiin hidsige Feber, der for syv Aar siden nær havde lagt ham i Graven. Men at denne Feberphantasie aldrig ganske har forladt ham, vil du see af de usvigelige Vidnesbyrdjeg siden skal anføre. Han var forlovet med en af de deiligste Piger, jeg har seet, en Datter af vor gamle brave Skovrider. Faderen var ved en uventet Arv bleven riig, og havde givet hende en ualmindelig Dannelse. Hun var een af hine ætherfme blaaøiede Blondiner, som synes at kunne opløses i Toner og Duft, og naar man saae hende dandse syngende hen over Stien gennem Ellekrattet i en maanelys Sommeraften, var det umuligt andet, end at tænke paa de deilige Ellepiger, der endnu svæve for vor poetiske Almues Phantasie, naar de lette Aftentaager oplyses af Maanestraalerne. Det smukke elskende Par holdt inderlig meget af hinanden og havde været forlovet i 8 Aar. For 7 Aar siden var Jægeren, tilsyneldende sund og frisk, kommen tilbage fra Kiel, som Forstcandidat, for at ægte sin Forlovede og modtage en Landeiendom, den formuende Svigerfader vilde overlade ham, indtil Svigersønnen engang kunde blive ansat i sit Yndlingsfag. De Elskende vare overvættede lykkelige. Bryllupsdagen var kommen. Men inden Vielsen faldt Brudgommen, af overspændt Glæde, som man troede, i hiin farlige Nervesygdom, som efterlod en vedvarende Bleghed og en uheldelig Tungvind

115 hos ham. Siden opsatte han bestandig Brylluppet, og hans hemmelighedsfulde Adfærd var baade Fader og Datter ubegribelig. Han robede ofte den heftigste lidenskabeligste Kiærlighed; men naar Talen kom paa Brylluppet, blev han pludselig taus og ængstelig. Undertiden greb han da Riffel og Jagttaske og forsvandt i nogle Maaneder. Naar han kom tilbage, saae han svag og lidende ud, som efter en svær Sygdom. Hvor han da havde været, fortaug han hemmelighedsfuld. Han var atter en Tid den ømmeste, men ærbødige Elsker; han syntes at tilbøde sin Forlovede, som et høiere Væsen, men med en ængstelig bestemt Grændse for sin Fortrolighed. Han sang og læste for hende. Han spillede paa Bras, skrev, gik paa Jagt og blæste paa Valdhorn; han var undertiden den elskværdigste Selskabsmand; men saasart den Gamle talte om Brylluppet, greb Svigersønnen Riffel og Taske og gik bort med et dybt Suk. Han forsvandt atter et Par Maaneder, og man eftersporede ham forgjæves. Nogle vilde have hørt ham blæse paa sit Valdhorn i fjerntliggende Skove. Nogle Bønderkoner vilde med Forskrækkelse have seet ham i Skoven om Natten, som en Nebukadneser, der løb

nøgen om paa Hænder og Fødder blandt de vilde Dyr. Efter andre, men ligesaa usikre Beretninger af en fortrukken Soldat, vilde man have seet ham blandt de meest raee og vilde Svirebrødre i een af Hovedstadens smudsigste Kipper. En omvankende Kræmmer, som hvert Aar besøgte vor Egn, paastod derimod at have seet ham med et frygtelig stort Skjæg blandt de Afsindige paa Galehuset i Slesvig. Naar han kom tilbage fra slige Bortfjernelser, var der ingen Sindsforvirring at spore hos ham. Han var iførstningcn stille, taus og lidende, stedse mild og kjærlig, men tilbageholden og hemmelighedsfuld. Om Natten hørte man ham ofte synge i dybe, hjertegribende Toner paa sit eenlige Kammer eller i Skoven, og han syntes selv at componere Melodierne. At Sangene ogsaa vare Udbrud af hans eget sønderrevne Hjerter, har jeg nu et sikkert Vidnesbyrd om i deres Indhold. Nogle af hans Sange er jeg nemlig kommen i Besiddelse af Jeg har dem liggende her for mig, og af dem har jeg troet nogenlunde at kunne forklare mig hans Sindsstemning og den fixe Idee, som han i hele 7 Aar har baaret paa med den ubrødeligste Taushed, formodentlig af Frygt for at gjøre sin Elskede ulykkelig og tabe hendes Kjærlighed. Hans Unddragelse fra en nærmere Forbindelse, uagtet hans lidenskabelige Kjærlighed, er mig nu ogsaa forklarlig. Han har formodentlig troet sin aandelige Sygdom uhelbredelig og

116 gruet for at inddrage den, han elskede høiest, i den Malstrøm af smertelige Forestillinger, hvori han selv frygtede for at gaae tilgrunde. Maaskee har han endog frygtet for at skade eller dræbe hende engang i sin formeentlige Forvandlingstilstand Om Spiren til hans fixe Idee er at søge i hans Constitution eller i en exalteret Anger maaskee over en Forvildelse i hans Ungdom, eller om man kunde tænke sig en periodisk Raahed og Vildhed forenet med den fineste Følelse for sædelig Reenhed og Skjønhed i en Sjæl, der saaledes kunde vakle mellem Yderlighederne af den høieste og laveste Natur - derom var jeg endnu igaar i Uvished En stor moralsk Forvildelse med en dyb Følelse saavel af Menneskenaturens Høihed, som af dens Fornedrelse, syntes mig den rimeligste psykologiske Forklaring af et saadant Phœnomen. Efter de Oplysninger, jeg idag har modtaget, er jeg nu af en forskjellig Mening. I Kiel skal han have været erkjendt som et Mynster paa Ærbarhed blandt de unge Studenter; han skulde endog i deres muntre Lag have været udsat for Spot over sin Afholdenhed, hvis han ikke havde været bekjendt for den bedste Fegter og Skytte blandt dem alle. Hvad man med Rette dadlede ham for, var en hovmodig Sikkerhed og Selvtillid, der gjorde ham ubarmhertig i sin Dom over andre Menneskers Skrøbelighed I sine Fordringer til Menneskenaturens Adel skal han stundom have yttret en Idealitet og en Strenghed, som næsten overskred Mulighedens Grændser. Af den gamle Skovrider har jeg erfaret hans religieuse Synsmaader; de vare igunden naturalistiske. Han ærede i Christus kun det fuldkomne Menneske, men forkastede Troen paa hans Guddom, som en fordævelig Fordom, der fornødrede Menneskenaturens Høihed og gjorde det største Menneskes naturlige Aabenbarelse, som vort Væsens Culmination, ufrugtbar tilligemed hele hans Lære og ophøiede Exempel. Mon man ikke i hans moralske Stolthed og i en dyb krænkende Følelse af en lavere og høiere Naturs Kamp i hans eget Hjerter kunde finde tilstrækkelig Grund til hiin fixe Idee. Maaskee Forestillingen om hiin Forvandling først er opstaaet blot symbolisk hos ham, som et Billede paa den Lidenskabernes Ulv, hvormed han dog, trods al sin Foragt derfor, følte sig i Kamp. Var han, som jeg troer, en poetisk Natur, kan jeg let forstaae, hvorledes hiint Billede kunde være trængt ham saa levende ind i Phantasien, at det i en sygelig Tilstand har kunnet assimilere sig med hans Væsen. Vi behøve saaledes ikke, i Modsigelse med hans stoiske Strenghed, at tillægge ham noget vildt og raat

117 Ungdomsliv eller nogen periodisk Overvældelse af en rasende dyrisk Natur i en virkelig bevidst Tilstand. At han i sine maanedlange Fraværelses-Perioder tildeels har opholdt sig som sindssvag i Slesvig, har jeg nu endog faaet Vished om. Han lader til at have forudfølt ethvert nyt Anfald af sin Sygdom eller hvad han kaldte sin Forvandling, hvori han da virkelig paa den besynderligste Maade har efterlignet et vildt Dyrs og navnlig en Ulvs characteristiske Adfærd, uagtet han i sin sunde Tilstand var et af de mildeste og kjærligste Mennesker.

✂ Efter disse Oplysninger troer jeg nu nogenlunde at kunne forklare mig de Stemninger, han i sine lyriske Udbrud har antydet.

✂ Hvilken Kamp det har kostet ham at fordølge sin formeentlige Forvandling, og hvorledes den Taushed, han havde paalagt sig, var en Frugt af den ømmeste Kjærlighed, see vi tydelig af følgende Sang, som jeg ikke uden inderlig Medynk og en vis Agtelse for hans Characterfasthed kan læse:

✂ »Ti, min Qval! og smiil, min Smerte!
Lyse Engel! bliv ei mørk!
Maalløs Fange er mit Hjerter,
Og min Sjæl en tillukt Ørk.
Vil jeg Sjælens Ørk oplade,
Vil til Hjerter Hjerter tye -
Den, mig elsker, vil mig hade -
Den, mig søger, vil mig flye.«

☒ Han synes undertiden at have frygtet for, at hans eget Blik skulde røbe den Elskede det formeentlige Uhyre, der boede i hans Sjæl - og hans Blik bliver ham til et forrædersk Lyn, der farer hen over en løndomsfuld Afgrund. I een af hans Sange hedder det:

☒ »See ei for dybt i mit Øie!
See ei paa mit mørke Bryn!
Engang det kunde sig føie,
Der foer fra Øiet et Lyn.
Og saae du ved Lynets Flamme
Mig dybest i Sjælens Hav -
118 Maaskee du saae med det samme
Min Glædes evige Grav.«

☒ Hans Sange ere korte og ligesom blotte Themaer til hans melancholske musikalske Phantasier, som ofte uden Text har bevæget mig saa forunderligt, naar jeg i de dunkle Efteraarsaftener hørte hans Valdhorn-toner i Skoven. At den hemmelige Sorg, han bar paa, var ham selv en Gaade, uforenelig med hans Idee om Menneskenaturens Høihed og Selvstændighed, seer man temmelig klart. Det er som en dunkel Bevidsthed om det mørke Princip i ham selv, der maaskee dog har fremkaldt hiin ham ubegribelige Forvandling (eller hvad vi kalde hans Vanvid) har ladet ham føle en dyb Ydmygelse, dog uden sand Ydmyghed, og en Uro, der bortfjernede ham fra sin høieste Kjærligheds Helligdom og berøvede ham Freden i dens Paradiis. Den Sang, hvoraf jeg uddrager denne Slutning, troer jeg vist at have hørt ham phantasere over paa sit Valdhorn engang i Vinter, da jeg om Natten kørte i min Slæde forbi Skovriderhuset og saae Lys paa hans afsides Kammer. Der var i de hemmelighedsfulde Toner et blandet Udtryk af Salighed og Fortvivlelse, som vel synes mig kunde været Variationer paa disse Stropher, især paa den sidste, og som klang mig i Sjælen den hele Nat, ligesom Dissonantserne deri ledte efter deres Opløsning i det gaadefulde Fjerne. Sangen angiver kun Grundaccorderne i den rige Tonephantasie, jeg hiin Aften tog hjem med mig:

☒ »Spørg aldrig hvorfor jeg sørger!
Det Een kun i Verden veed;
Men om du saa evig spørger -
Han tier i Evighed.
En Engel kan det ei sige -
En Djævel kan det ei troe:
Jeg elsker og martres tillige -
Er salig og - har ei Ro.«

☒ Den Hemmelighed, han ikke vilde betroe noget Menneske, maa han dog have betroet sig selv, og at det virkelig var hiin phantastiske Forestilling om en Forvandling af hans milde, kjærlige Natur til et vildt sønderrivende Uhyre, seer jeg af den følgende Sang, der dog umiskjendelig 119 antyder en aandelig Forvandling, som Ingen kan see eller tage og føle paa, og som man derfor almindelig affærdiger som blot Sygdom og Phantasterie.

☒ »Paa Varulve troer nu Ingen,
Og ad Vampyrer de lee -
Paa Skallen kjende de Tingen:
De troe nu kun hvad de see.
Naar Lyset er slukt foroven,
Naar Stormen hyler i Skov,
Jeg gaaer som en Ulv i Skoven,
Vil sønderrive mit Rov.
Mig fare paa Luftens Strømme
Dæmonernes Hær forbi.
De kalde det Feberdrømme
Og al min Qval - Phantasie.«

☒ Med en uendelig Trang til at meddele sig og give sit Hjerte Luft, har han valgt Skoven og Natten til sine Fortrolige. Det er et smukt Træk i hans Character, at han tier af Kjærlighed til dem, han elsker og ikke vil bedrøve. Maaskee har han selv følt det Farlige i at efterhænge og udtale sine selvplagende Forestillinger for den tause Natur: selv den synes ham troløs, og han har vist Ret i den Tanke, at det Forfærdelige, der ligger dybest i vor Natur og ligesom paa Bunden af Sjælens løndomsfulde Afgrund, aldrig bør fremdrages utilsløret. Den Sang, jeg her tænker paa, er følgende:

☒ »Jeg vil dem ei Luften forgifte,
Ei røve dem Fredens Skat.
For tause Skov vil jeg skrifte
Og for den evige Nat.
Dog - Skov og Mark har jo Øre -

Ei Natten har Øine faa. -
Hvad Ingen skal see og høre,
Maa, før det fødes - forgaae.«

120

⌘ I det sidste Aar hensvandt den skønne Skovriderdatter synlig af Bekymring over sin Elskers besynderlige Adfærd og uforklarlige Væsen. Den gamle Fader var ogsaa nær ved at gaae i Graven derover, men han taug og nævnede aldrig mere det Bryllup, hvortil Alt havde været beredt paa syveride Aar. Sidste Efteraar og Vinter, da den skønne Piges Udseende forekom Alle heelt betænkeligt, skjøndt hendes Aasyn og Blik stedse blev skønnere og hendes Gang ligesom mere svævende, syntes Jægerens Sundheds-Tilstand derimod mærkelig at forbedre sig. Han anstrengte sig udentvivi for at løsrive sig fra sine Grublerier. Han var ofte underholdende og i høi Grad elskværdig. Han fordoblede sin Ømhed baade for Fader og Datter; han forlod det hele Aar ikke Skovriderhuset. Naar man saa ham i deres Selskab, syntes han glad og lykkelig; men naar han greb Valdhornet, udaandede han de veemodigste Toner. De Sange, jeg endnu har fra hans Haand, ere udentvivi fra dette sidste Aar. De udtrykke fornemmelig hans dybe Smerte over at hans Tilstand voldte hans Elskede Kummer. Han anklager sig selv som Uhyret, der er Skyld i hendes Hensvinden:

⌘ »Hvi er hendes Kinder saa blege?
Hvi er hendes Øie saa mat?
Vist til mine Strængelege
Hun lytted i stille Nat.
Fornam hun Varulvesangen
Og saa mig paa blodig Sti -
Fornam hun Sjælen i Klang -
Da var hendes Fred forbi.
Ak! har min Qval hende smertet -
Ak! hvis hun min Sorg forstod -
Vampyren har hun i Hjertet,
Den suger det dyre Blod«

⌘ - - Medens jeg sidder med denne Sang for mig, faaer jeg en ny Oplysning. Han har haft en Duel i Kiel engang og dræbt en berygtet Vagabond, der var Spiller og Kobler tillige, og som Ingen beklagede. Sagen var bleven neddyset; men hvad der synes mig at staae i nøie 121 Forbindelse dermed og maaskee kunde give os den rette Nøgle til Gaaden om den ulykkelige Varulve-Phantasie, er en anden Tildragelse, der i Beretningen om hiin Duel anføres som samtidig dermed En fremmed frugtsommelig Dame af overordentlig Skjønhed, men i høi Grad berygtet, havde staaet i Forbindelse med hiin dræbte Vagabond og havde med ham draget mange unge Mennesker i Fordærvelse. Politiet var allerede blevet opmærksomt paa disse Mennesker. Nogle Dueller og Selvmord tilligemed adskillige ulykkelige Familiebegivenheder vare indtrufne, som de beskyldtes for at være Aarsag i. Dagen efter hiin Duel, var den fremmede Dame fundet dræbt i Skoven ved Fjorden, og ved et voldsomt Stød, som man troede.

⌘ Om vor Forstcandidat ogsaa har været skyldig i dette Drab, veed Ingen; men jeg formoder det nu næsten. Efter hvad jeg har hørt om hans Character, synes det mig tænkeligt, at det kan være skeet i en exalteret allerede halv afsindig Stemning efter Spillerens Drab og af en formeentlig ædel Bevæggrund. Aftenen førend hiin Duel skal han i sin Indignation over disse Menneskers Adfærd have yttret, at det var en Velgjerning mod Menneskeslægten at udrydde slige giftige Uhyrer. Kort efter var det, han kom her hjem og skulde holdt Bryllup, men faldt i hiin Nervesygdom, hvori hans Varulveraserie begyndte. Efter en saadan uhyre Forvildelse er netop denne Phantasie mig psykologisk forklarligst. At han desuagtet har haft Sjælsstyrke nok ikke blot til at bevare sin gruelige Hemmelighed, men selv til at synes tilfreds og lykkelig, for ikke at dræbe sin Elskede med sin Sorg, see vi af den næste Sang:

⌘ »Jeg bærer et Bjerg paa Brystet;
Det Ingen i Verden seer.
Mit Smiil har hende dog trøstet;
Derfor jeg spøger og leer.
Kunde Atlas dandse og springe,
Hans Byrde blev fuldt saa svar -
Men Pleiadernes Graad blev ringe:
Han ene sin Verden bar.«

⌘ Forestillingen om Atlasbyrden gaaer ogsaa tragisk gennem den følgende Sang, tilligemed den smertelige Overbeviisning, at selv den 122 Kjærlighed, hans eneste Haab og Trøst hænger ved, er grundet paa en Skuffelse og følgelig et Phantom:

⌘ »Eet Ord jeg kunde udsige -
Og Bjerget faldt fra mit Bryst;

Men o! da knustes tillige
Min Himmel med al sin Trøst.
Det er kun en Drømmehimmel,
Det er kun en Phantasie;
Men o! med dens Stjernevimmel
Hvert Glimt af Haab var forbi.
Paa Bjerget jeg taus vil bære
Til alle Bjerge forgaae.
Fred har jeg lært at undvære;
Men Haab og Drøm maae bestaae.«

✂ Endelig talte han selv om Brylluppet, og mellem Juul og Paaske lod han til med den største Iver at ønske det fuldbyrdet. Den Gamle blev sjæleglad. Bruden smilede veemodig og rystede paa Hovedet. Jeg havde den tredie Søndag lyst fra Prædikestolen for Brudeparret. Brudevielsen var bestilt, og den gamle Skovrider havde indbudet mange Brullupsgjester. Aftenen før denne sidst bestemte Brullupsdag saae jeg dem begge sammen i Skovriderhuset. De spille og sang, og deres Stemmers Harmonie smeltede saa deiligt sammen, som to længe adskilte Sjæle, der flyve forenede paa Tonevinger gennem den salige Himmel. Jeg glædede mig til deres Forening og haabede nu, at hiin forstyrrende Phantasie ikke længer skulde hindre deres Lykke. Dog den næstsidste Sang, jeg har fra Jægerens Haand og som synes skrevet Natten før Brullupsdagen, har desværre viist mig, at den dybe Dissonants i hans Sjæl endnu ikke havde fundet sin Opløsning. Han fordømmer selv den Lykke, han dog lidenskabelig higer efter, og han tænker atter paa at flye sin Brud, som han dog ikke med fuld Fortrolighed tør aabne sit Hjerte for:

✂ »Jeg hører mit Hjerte banke -
Det selv fordømmer sin Fryd.
123 Jeg hader min egen Tanke -
Og Synd er min største Dyd.
Af Kjærlighed jeg bedrager -
Jeg flyr den, jeg helst er nær -
Jeg elsker den Sjæl jeg plager -
Jeg dræber den, jeg har kjær.«

✂ Den sidste Sang er næsten ulæselig og skrevet med Blyant, i Skoven formodentlig:

✂ »Den Svages Vaaben er Klage;
Den Stærke tier og dør.
Jeg klager ei med de Svage:
Jeg hyller min Sorg i Slør.
Til sidst maa Sløret vel briste -
Da kommer min Sorg for Dag.
Men før jeg den Nød skal friste -
Slaaer Hjertet sit sidste Slag.«

✂ Da jeg for otte Dage siden kom til Skovriderhuset for at vie det besynderlige Par, fandt jeg et Sørgehuus istedet for et Bryllupshuus. Brudgommen var samme Morgen funden ihjelskudt i Skoven. Bruden overlevede ham kun i tre Døgn. Idag har jeg kastet Jord paa dem begge. Den gamle nedbøiede Fader overlever dem neppe længe. Han er dog fattet og rolig. Han spurgte mig forleden, om jeg ikke nok troede, en Varulv kunde blive salig, naar han selv havde brændt Varulvemærket ud af sin Pande med Kirkebly. Jeg gruede ved denne Yttring, der røbede mig en besynderlig Blanding af Vantro og Overtro. Jeg trøster ham saa godt jeg kan og tør. Jeg vilde saa gjerne haabe, at hiin store Livsdissonants engang vilde opløse sig i en langt skjønnere Harmonie, end selv den, hvori jeg sidst hørte de Eiskendes Stemmer ahnelsesfuldt sammensmelte den sidste Aften de saaes her i Verden. Ved Undersøgelsen af Jægerens Liig er det blevet oplyst, at han selv maa have bibragt sig det dræbende Skud. Hans Riffel laae uden Ladning ved hans Side og med aftrukken Laas. En Rendekugle var gaaet ham gennem Panden, og - mon ved Tilfælde eller med Forsæt? - 124 netop paa det Sted, hvor de store sorte Øienbryn løb sammen. I hans Jagttaske forefandtes en Tegnebog, hvori der var adskillige Optegnelser og de her meddeelte Smaasange med tilføjede Melodier i et Slags Ziffre. Disse Sange har for mig noget besynderligt Rørende. Jeg finder intet Spor af Vanvid deri, skjøndt der vel undertiden kan forekomme et Udtryk, som endnu er mig dunkelt. Hvergang jeg læser dem, staaer den blege smukke Jæger for mig, og jeg synes at høre ham synge dem med sin tragiske Violoncel- eller Hobo-Stemme, om jeg saa kan udtrykke mig. Der var mig nemlig et vist Udtryk i hans Sangstemme, som altid fremkaldte en lignende Stemning hos mig, som naar jeg hører hine Instrumenter. Om hans periodiske Vanvid er der dog ingen Tvivl, og Visheden derom har opløst min Gru i Medynk og formildende Veemod. Naar jeg nu med hans Sange for Øie erindrer mig hans Valdhornphantasier, staaer atter hans veemodig milde men hemmelighedsfulde Aasyn for mig og fremkalder hiin Nattens og Eensomhedens Stemning, hvori jeg, uden længer at ængstes af den uopløste Dissonants, nu kan see hans phantastiske Liv fare mig forbi, som en Gaade, der haaber sin Opløsning i en høiere Tilværelse.

